

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Szd/1/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010201460
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010201460.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu MOVYS, a. s., so sídlom Piesočná 7, Bratislava, zastúpeného JUDr. Janou Peschlovou, advokátkou, so sídlom Na Rovine 29, Bratislava, proti žalovanému Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Trnavská cesta 52, Bratislava, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. OLP/4696/2010 zo dňa 10. júna 2010, o odvolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/256/2010-60 z 23. augusta 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/256/2010-60 z 23. augusta 2011 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zamietol žalobu žalobcu ktorou sa tento domáha zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. OLP/4696/2010 zo dňa 10.06.2010, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Bratislava hlavné mesto, č. HŽP/3429/2010 zo dňa 16.04.2010, ktorým bola žalobcovi uložená v súlade s § 57 ods. 47 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) pokuta vo výške 663 eur za správny delikt podľa § 57 ods. 40 písm. b/ tohto zákona. Správny delikt bol zistený dňa 23.02.2010 pri výkone štátneho zdravotného dozoru v prevádzke žalobcu na Piesočnej ulici v Bratislave. Skutková podstata správneho deliktu spočívala nepredložením návrhu podľa § 13 ods. 4 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. na uvedenie pracovných priestorov žalobcu do prevádzky na posúdenie príslušného orgánu verejného zdravotníctva a nedodržania sa prevádzkovania do času kladného posúdenia návrhu.

Krajský súd preskúmal rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a žalovaného konajúc podľa § 250f ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Z administratívneho spisu súd zistil, že dňa 15.07.2009 bol správne mu orgánu doručený podnet občanov

obytného domu na Nerudovej ulici 79 a 81 v Bratislave ohľadne nadmerného hluku z prevádzky technologického zariadenia situovaného v areáli spoločnosti MOVYS, a. s., na Piesočnej ulici v Bratislave. Výsledky objektívnych meraní a hodnotení hluku vykonaných správnym orgánom dňa 30.07.2009 preukázali významné prekročenie limitných hladín hluku v dotknutom vonkajšom obytnom prostredí na Nerudovej ulici č. 79 a 81 a Slowáckeho 56 v Bratislave. V rámci šetrenia uvedenej sťažnosti sa ďalej zistilo, že správny orgán nemá poznatky o vydaní rozhodnutia orgánom verejného zdravotníctva k prevádzke priestorov firmy MOVYS, a. s. na uvedenej adrese podľa § 13 ods. 4 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z.. Z týchto dôvodov bol účastník konania listom zo dňa 23.02.2010 vyzvaný na predloženie rozhodnutia miestne príslušného regionálneho hygienika, ktorým mu podľa § 13 ods. 4 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. bola povolená prevádzka pracovných priestorov na Piesočnej ulici v Bratislave, nakoľko účastník konania ani nepredložil súhlas orgánu štátnej správy. Dňa 16.03.2010 bolo začaté správne konanie vo veci uloženia pokuty podľa § 57 ods. 47 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. vo výške 663 eur za správny delikt podľa § 57 ods. 40 písm. b/ zákona č. 355/2007 Z. z. a následne bolo vydané rozhodnutie č. HŽP/3429/2010 zo dňa 16.04.2010 v ktorom bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 663 eur za vyššie uvedený delikt. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. OLP/4696/2010 zo dňa 10.06.2010, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Predmetom konania súdu v danej veci bolo posúdiť, či sú rozhodnutie žalovaného zo dňa 10.06.2010 č. OLP/4696/2010 ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. HŽP/3429/2010 zo dňa 16.04.2010 v súlade so zákonom, a či neboli porušené ustanovenia správneho poriadku. Krajský súd sa v tomto smere stotožnil s názorom žalovaného, že súhlas príslušného orgánu verejného zdravotníctva s uvedením priestorov do prevádzky požadoval zákon č. 4/1985 Zb. a od toho času všetky právne úpravy, ktoré tento zákon nahrádzali. Z toho dôvodu krajský súd posúdil ako neopodstatnenú námietku žalobcu, že tento vznikol zápisom do obchodného registra 15.12.2010 za platnosti zákona č. 272/1994 Z. z. a nemohol tak aplikovať zákon č. 126/2006. č. Zákon 272/1994 Z. z. ukladal všetkým fyzickým a právnickým osobám predložiť príslušnému orgánu na ochranu zdravia na posúdenie z hľadiska možného vplyvu na zdravie všetky návrhy na uvedenie pracovných priestorov do prevádzky. Túto povinnosť si žalobca nesplnil.

Krajský súd skonštatoval, že žalobca príslušným rozhodnutím o uvedení do prevádzky nedisponoval a nepredložil na posúdenie príslušnému orgánu verejného zdravotníctva návrh podľa § 13 ods. 4 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. na uvedenie pracovných priestorov spoločnosti do prevádzky a nezdržal sa prevádzkovaním do času kladného posúdenia návrhu. Tým sa dopustil správneho deliktu podľa § 57 ods. 40 písm. b/ zákona č. 355/2007 Z. z.. Tento zákon platí od 01.09.2007 a od tohto termínu platí povinnosť mať od príslušného orgánu verejného zdravotníctva rozhodnutie podľa § 13. Podľa § 13 ods. 4 písm. a/ vyššie uvedeného zákona sa rozhodnutia príslušného orgánu verejného zdravotníctva vzťahujú aj na zmeny v prevádzkovaní. Ako vyplýva zo spisového materiálu žalobca ukončil dňom 31.12.2009 zmluvný vzťah s Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky a už nevykonával žiadne služby pre záchrannú zdravotnú službu Slovenskej republiky, a táto skutočnosť sama o sebe zdôvodňuje zmenu pôvodného návrhu, teda došlo k zmene prevádzkovania od roku 2000. Aj táto skutočnosť jasne zdôvodňuje povinnosť účastníka konania - žalobcu konať podľa § 52 ods. 1 písm. v/ uvedeného zákona. Nesplnenie tejto povinnosti napĺňa skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 57 ods. 40 písm. b/ uvedeného zákona ako aj povinnosť príslušného orgánu verejného zdravotníctva postupovať podľa § 57 ods. 47 písm. a/ zákona.

Pokiaľ ide o určenie výšky pokuty správnym orgánom stotožnil sa krajský súd s jeho závermi, že žalobca ako účastník konania nepreukázal snahu odstrániť zistený nedostatok a čo najskôr zosúladiť prevádzkovanie predmetného pracoviska s požiadavkami platnej legislatívy na ochranu verejného zdravia a zároveň prihladol na zistenú vysokú hlukovú záťaž príslušného obytného prostredia a reálne riziko zhoršenia životných podmienok bývania a ohrozenia zdravia ľudí z expozície nadmerného hluku.

Vzhľadom na uvedené krajský súd po preskúmaní veci podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že podľa § 250k ods. 1 OSP neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a namietajú, že poskytoval na základe

zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 28.06.2006 uzavreté s operačným strediskom záchrannej zdravotnej služby, službu zberu telemetrických údajov z vozidiel OSZZS čím vytváral pre záchrannú službu práve tie technické podmienky, ktoré sú v súlade s ustanovením § 10 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2002 o integrovanom záchrannom systéme. Namietal, že krajský súd vo svojom rozsudku neprihliadol na tú skutočnosť, že napriek tomu, že zmluva bola dokončená dohodou zo dňa 31.12.2009 žalobca OSZZS na základe ústnej dohody naďalej poskytoval služby v rozsahu a spôsobom ako bol dohodnutý v zmluve, t. j. technologické zariadenie nachádzajúce sa v prevádzke žalobcu súviselo naďalej s výkonom záchranných prác. Tvrdenie žalovaného ako aj krajského súdu, že u žalobcu došlo k zmene prevádzkovania ukončením zmluvy je absolútne neprípustné, nakoľko za ukončenie zmluvného vzťahu nemožno žiadnym spôsobom považovať zmenu vo výkone činnosti žalobcu, teda ani zmenu v prevádzkovaní. Zároveň je potrebné uviesť skutočnosť, že technologické zariadenie prostredníctvom ktorého sú zo strany žalobcu poskytované služby spôsobuje hluk je zanedbateľná oproti skutočnosti, že technologické zariadenie má významné postavenie v rámci plnenia úlohy jednotlivých zložiek záchranného systému.

Ďalej žalobca v odvolaní namietal, že sa krajský súd vo svojom rozhodnutí opomenul vysporiadať s tvrdením žalobcu, že predmetné prevádzkové priestory sa nachádzali v prevádzke aj pred tým ako ich žalobca nadobudol, a preto nemohol podávať návrh na ich uvedenie do prevádzky, nakoľko v prípade, že by táto povinnosť bola, by bol podľa jeho názoru povinný podať takýto návrh pôvodný vlastník, t. j. spoločnosť MOVYS-BA, s. r. o..

A na koniec žalobca ako dôležitú skutočnosť vytýkal krajskému súdu, že v rozhodnutí neprihliadol na to, že právo žalovaného uložiť pokutu zaniklo v súlade s ustanovením § 57 ods. 49 zákona č. 355/2007 Z. z. podľa ktorého konanie o uloženie pokuty možno začať do dvoch rokov odo dňa keď sa príslušný orgán verejného zdravotníctva dozvedel o porušení povinnosti najneskôr však do troch rokov odo dňa keď k porušeniu povinnosti došlo. Žalobcovi bola uložená pokuta za nepredloženie návrhu na uvedenie pracovných priestorov spoločnosti do prevádzky príslušnému orgánu verejného zdravotníctva a ďalej za to, že sa nezdržal prevádzkovaním do času kladného posúdenia návrhu. Žalobca je toho názoru, že napriek skutočnosti, že obidve povinnosti sú v rámci ustanovenia zákona zahrnuté pod jedno písmeno treba ich posudzovať samostatne. Preto je nepochybné, že vo vzťahu k tejto povinnosti oprávnenie správneho orgánu na uloženie pokuty v súlade s vyššie uvedením ustanovením zákona zaniklo, nakoľko žalobca začal svoju činnosť v roku 2000, resp. začal vykonávať činnosť prostredníctvom posudzovaného zariadenia v roku 2006, pričom je potrebné uviesť, že táto povinnosť predstavuje jednorazovú aktivitu viažucu sa na konkrétny moment, t. j. nemožno hovoriť o opakovanej činnosti a ďalej vo vzťahu k povinnosti uvedenej v súčasnom zákone nie je možné uložiť pokutu nakoľko vtedy platná legislatíva, takúto povinnosť nepoznala, a preto nemohlo dôjsť zo strany žalobcu k jej porušeniu.

Na záver namietal žalobca, že krajský súd v rozhodnutí opomenul, že vo veci bol nariadené pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 16.08.2011 a v rozsudku Krajský súd v Bratislave uviedol, že rozhodol o žalobe bez nariadenia pojednávania rozsudkom v zmysle § 250f ods. 1 OSP.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že pri vydávaní napadnutého rozhodnutia regionálny úrad postupoval v súlade s § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 ako aj § 18 ods. 2 správneho poriadku [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)], nakoľko listom zo dňa 16.03.2010 oznámil účastníkovi konania začatie konania o uložení pokuty a vyzval ho aby sa v lehote 15 dní k tomu písomne vyjadril. Účastník konania zaslal list zo dňa 25.03.2010 v ktorom uviedol, prečo sa domnieva, že spoločnosť nie je prevádzkovateľom v zákonom stavených typov zariadení pri ktorých je potrebné požiadať o ich uvedenie do prevádzky. K tomu zaujal svoje stanovisko žalovaný tak, že poukázal na § 272/1994 Z. z. o ochrane zdravia ľudí v znení neskorších predpisov (účinný do 31.05.2006), ktorý ukladal všetkým fyzickým a právnickým osobám predložiť príslušnému orgánu na ochranu zdravia na posúdenie z hľadiska možného vplyvu na zdravie bez rozdielu a akéhokoľvek obmedzenia všetky návrhy na uvedenie pracovných priestorov do prevádzky takúto povinnosť žalobca nesplnil. Žalobcova námietka o tom, že legislatívna úprava sa vzťahovala len na špecifické otázky vymedzené zákonom je nepodstatná, pretože žiaden zo zákonov takúto úpravu neobsahoval.

Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy s ktorými sa zakladajú menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako i procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy s ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis.

Podľa § 250i ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov,

ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Obsahom administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že dňa 15.07.2009 bol správne orgánu doručený podnet obyvateľov obytného domu na Nerudovej ulici č. 79 a 81 v Bratislave na nadmerný hluk z prevádzky technického zariadenia situovaného v areáli sídla spoločnosti MOVYS, a. s. na Piesočnej ulici v Bratislave. Výsledky objektívnych meraní a hodnotení hluku vykonaných správnym orgánom dňa 30.07.2009 preukázali významné prekročenie limitných hladín hluku v dotknutom vonkajšom obytnom priestore na Nerudovej ulici 79, 81 a Slowáckeho 56 v Bratislave. V rámci šetrenia uvedenej sťažnosti sa ďalej zistilo, že správny orgán nemá poznatky o vydaní rozhodnutia orgánu verejného zdravotníctva k prevádzke priestorov firmy MOVYS, a. s. na uvedenej adrese podľa § 13 ods. 4 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z.. Z týchto dôvodov bol žalobca ako účastník konania listom zo dňa 23.02.2010 vyzvaný na predloženie rozhodnutia miestne príslušného regionálneho hygienika, ktorý mu podľa § 13 ods. 4 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. bola povolená prevádzka pracovných priestorov. Žalobca súhlas orgánu štátnej správy nepredložil. Dňa 16.03.2010 bolo začaté správne konanie vo veci uloženia pokuty podľa § 57 ods. 47 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. vo výške 663 eur za správny delikt podľa § 57 ods. 40 písm. b/ zákona č. 355/2007 Z. z. a následne bolo vydané rozhodnutie č. HŽP/3429/2010 zo dňa 16.04.2010 v ktorom bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 663 eur. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. OLP/4696/2010 zo dňa 10.06.2010, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona č. 126/2006 Z. z., fyzické osoby - podnikatelia a právnické osoby boli povinné predkladať na posúdenie úradu verejného zdravotníctva alebo regionálneho úradu verejného zdravotníctva návrhy podľa § 10 ods. 1 až 7 (v znení platnom do 31.08.2007).

Podľa § 10 ods. 4 písm. a/ vyššie citovaného zákona, ak tento zákon neustanovoval inak, úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva vydáva rozhodnutie o návrhoch na uvedenie priestorov do prevádzky a o návrhoch na zmeny v ich prevádzkovaní v prípadoch, ak činnosť, ktorá sa má na stavbách vykonávať bude podliehať výkonu štátneho dozoru vrátane návrhov na schválenie prevádzkových poriadkov v prípadoch stanovených týmto zákonom (v znení platnom do 31.08.2007).

Podľa § 52 ods. 1 písm. b/ zákona č. 355/2007 Z. z., sú fyzické osoby - podnikatelia a právnické osoby povinné predkladať opatrenia a návrhy uvedené v § 13 na posúdenie príslušnému orgánu verejného zdravotníctva a do času kladného posúdenia zdržať sa vykonávania posudzovaných opatrení alebo činností.

Podľa § 13 ods. 4 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z., ak v tomto zákone nie je ustanovené inak príslušný orgán verejného zdravotníctva rozhoduje o návrhoch na uvedenie priestorov do prevádzky, vrátane návrhov na zmenu v ich prevádzkovaní a ak si to vyžaduje objektivizáciu faktorov životného prostredia alebo pracovného prostredia o návrhoch na uvedenie priestorov do skúšobnej prevádzky.

Podľa § 57 ods. 4 písm. b/ zákona č. 355/2007 Z. z., správneho delítku na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí fyzická osoba - podnikateľ alebo právnická osoba, ak nepredloží na posúdenie príslušnému orgánu verejného zdravotníctva opatrenia alebo návrhy podľa § 13 alebo do času kladného posúdenia sa nezdrží vykonávania posudzovaných opatrení alebo činností.

Podľa § 57 ods. 48 prvá veta zákona č. 355/2007 Z. z., orgán verejného zdravotníctva pri určení výšky pokuty prihliada na závažnosť, spôsob a čas trvania a následky protiprávneho konania.

Podľa § 57 ods. 49 zákona č. 355/2007 Z. z., konanie o uložení pokuty možno začať do dvoch rokov odo dňa, keď sa príslušný orgán verejného zdravotníctva dozvedel o porušení povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa keď k porušeniu došlo.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu vychádzajúc z ustanovení § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v podstate nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Pri rozhodovaní vo veciach správneho trestania je rozhodujúce dodržanie základných princípov a zásad správneho trestania orgánom verejnej správy kde okrem vymedzenia skutkovej podstaty správneho deliktu tak aby ním sama o sebe bola naplnená požiadavka článku 49 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky je dôležitý interpretačný nástroj pre národné správne súdy pri výklade zákonov týkajúcich sa správneho trestania odporúčanie Výboru Ministrom rady Európy R (91)1. Vzhľadom na to, že správne delikty patria do kategórie trestných obvinení v zmysle čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru treba pri nedostatku špeciálnej právnej úpravy v oblasti správneho trestania pri súbehu správnych deliktov, či za pokračujúci správny delikt na základe analógie aplikovať pravidlá pre ukladanie trestov zakotvené v trestnom zákone (absorpčná zásada).

S prihliadnutím na vyššie uvedené najvyšší súd posudzoval otázku premlčania, ktorú označil žalobca v odvolaní za rozhodujúcu otázku.

Konanie, pre ktoré čelí žalobca následkom za spáchanie správneho deliktu, nesie znaky pokračovacieho správneho deliktu, pre posúdenie ktorého je rozhodujúce, že žalobca zavinene udržiava protiprávny stav charakterizujúci určitý skutok ako správny delikt. Z toho potom vyplýva, že nie je možné domáhať sa námietky uplynutia objektívnej lehoty na postih porušovateľa lebo táto začne plynúť až od doby keď porušovateľ od udržiavania protiprávneho stavu upustí (t. j. v konkrétnom prípade až by žalobca zabezpečil súhlas uvedením priestorov do prevádzky). Vzhľadom na uvedené námietka uplynutia objektívnej lehoty pre postih za správny delikt vznesená žalobcom neobstoí.

S tým aj súvisí aj námietka žalobcu, že návrh na uvedenie predmetných priestorov do prevádzky má dať predchádzajúci vlastník spoločnosť MOVYS - BA, s. r. o.. Najvyšší súd k tejto námietke uvádza, že zo znenia zákonných ustanovení najmä § 13 ods. 4, § 52 ods. 1 písm. b/ a § 57 ods. 40 zákona č. 355/2007 Z. z. jednoznačne vyplýva táto povinnosť každému prevádzkovateľovi týchto priestorov a tento prevádzkovateľ je povinný dbať o existenciu súhlasu na prevádzkovanie bez ohľadu predchádzajúci skutkový stav, nakoľko každý aj nový prevádzkovateľ zodpovedá za trvalé požiadavky stanovené zákonom, nakoľko zmyslom týchto zákonných požiadaviek je zabezpečenie trvalého prevádzkovania bez škodlivých vplyvov.

Tvrdenie žalobcu, že aj po zániku zmluvy o poskytovaní služieb operačnému stredisku záchranej a zdravotnej služby, nie je relevantné, nakoľko žalobca jednak túto skutočnosť v konaní nepreukázal žiadnymi zodpovedajúcimi dôkazmi a nie je zrejma ani relevantná súvislosť, na základe ktorej by sa dalo vyvodiť, že táto činnosť oprávňovala žalobcu spôsobovať takú mieru hluku a prevádzkovať uvedené

priestory bez posúdenia príslušného orgánu verejného zdravotníctva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že vznikom zápisom do obchodného registra dňa 15.12.2000 za platnosti zákona č. 272/1994 Z. z. a nemohol aplikovať zákon č. 126/2006 Z. z., keďže v tom čase neexistoval. Zákon č. 272/1994 Z. z., účinný do 31.05.2006 ukladal všetkým fyzickým aj právnickým osobám predložiť príslušnému orgánu na ochranu zdravia n posúdenie z hľadiska m ložného vplyvu na zdravie, všetky návrhy na uvedenie pracovných priestorov do prevádzky. Žalobca si túto povinnosť nesplnil ani za účinnosti zákona č. 272/1994 Z. z., a ani za účinnosti vyššie citovaného zákona č. 126/2006 Z. z. (v znení platnom do 31.08.2007).

Chybné uvedenie okolnosti ohľadne konania krajského súdu bez nariadenia pojednávania v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu nemá vplyv na zákonnosť jeho rozhodnutia, lebo vo veci sa konalo pojednávanie 23.08.2011 a 16.08.2011, na ktoré boli účastníci riadne predvolaní a sa ho zúčastnili. Toto pochybenie v písomnom vyhotovení rozsudku je možné odstrániť postupom podľa § 164 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, keď krajský súd sa s námietkami vznesenými v žalobe náležite vysporiadal a stotožniac sa s dôvodmi napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) doplniac tieto o stanovisko k vyššie uvedeným námietkam žalobcu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 250k ods. 1 OSP podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.